

Christopher Black -The Legality Of War

Christopher Black - Legálnost války

Západní masmédiá a vlády propadly šílenství protiruské propagandy kvůli ruským vojenským operacím na Ukrajině. Jedním z prvků jejich propagandistické války je tvrzení, že akce Ruska jsou podle mezinárodního práva nezákonné. Je tomu však skutečně tak a co pro tyto země znamená toto tvrzení, když samy napadly a zaútočily na příliš mnoho zemí, než abychom je vyjmenovávali, přičemž každá z nich byla nejen nezákonná, ale také bez jakéhokoli morálního a etického ospravedlnění?

Právo na použití síly v mezinárodních vztazích má dva aspekty - kodifikované mezinárodní právo, jak je stanoveno v Chartě OSN, a obecně chápáné právo na sebeobranu.

Charta OSN je základním dokumentem, který upravuje použití síly. Národní státy nemají právo použít sílu ve vztazích s jinými suverénními státy s výjimkou velmi omezených okolností. Dříve, před dvacátým stoletím, platilo, že všechny státy mají právo použít sílu, jít do války, aby zajistily své zájmy. Kataklyzmata první a druhé světové války však v obou případech vedla ke snaze zabránit útočným válkám.

Po první světové válce byla vytvořena Společnost národů, podpořená Kellogg-Briandovou smlouvou z roku 1928, o níž jsem se zmiňoval v předchozích článcích a která je stále platná a v níž se USA a Sovětský svaz a všechny ostatní státy zavázaly, že nikdy nepoužijí válku k řešení politických sporů. Společnost národů se rozpadla ve 30. letech 20. století s nástupem fašismu a agresí Itálie a Německa. Kellogg-Briandův pakt však stále existuje.

Pakt byl však chápán tak, že povoluje válku na obranu napadeného národa. Totéž platí pro bezpečnostní strukturu vytvořenou po druhé světové válce vytvořením Organizace spojených národů a Charty OSN, která upravuje vztahy mezi suverénními státy a použití síly,

Podle čl. 2 odst. 4 Charty jsou všechny členské státy povinny zdržet se hrozby silou nebo použití síly proti územní nebo politické celistvosti kteréhokoli státu.

Z této povinnosti existují **dvě důležité výjimky**, první z nich je **právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu podle článku 51 a kolektivní vymáhání Radou bezpečnosti na základě kapitoly VII Charty**, která se zabývá ohrožením míru, porušením míru a akty agrese.

Přirozené právo na sebeobranu, individuální nebo kolektivní, s podporou ostatních států, existuje tak dlouho, dokud Rada bezpečnosti nepřijme opatření k "udržení mezinárodního míru a bezpečnosti". Toto právo má tedy být krajním opatřením.

Kellogg-Briandova smlouva znamenala změnu v pohledu na válku. Před ní byla válka považována za součást pokračování politického styku s přidáním dalších prostředků, jak to vyjádřil Clausewitz ve své slavné knize O válce, a za přijatelný způsob řešení sporů. Přinejmenším nebyla považována za nezákonnou. Bylo mimo zákon, s výjimkou válečných zvykových pravidel upravujících zacházení s bojovníky, civilisty, proporcionalitu atd.

Tento posun je zakotven v preambuli Charty OSN, která uvádí, že,
"Ozbrojená síla nesmí být použita, ledaže by to bylo ve společném zájmu." a čl. 2 odst. 4 zakazuje jakoukoli hrozbu nebo použití sil "neslučitelné s cíli Organizace spojených národů".

Společný zájem je dán zásadní zásadou rovnosti suverenity států, která ve svém důsledku znamená ochranu před akty agrese.

Pokud se jedná o společný zájem, pak Rada bezpečnosti může prosadit dodržování Charty použitím donucovacích opatření obsažených v Chartě. **Článek 42 kapitoly VII** opravňuje Radu k přijetí opatření za použití ozbrojené síly k "udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti". Tato pravomoc je však vykonávána v rámci **přísných pravidel stanovených v čl. 27 odst. 3**, který dává stálým členům Rady právo **vetovat jakékoli rozhodnutí, a to i v případě, že země, která hlasuje pro veto, je jeho subjektem.** Toto právo veta vedlo ve skutečnosti k ochromení OSN v řadě mezinárodních konfliktů, kde se střetávají národní zájmy, a ve skutečnosti vyústilo ve stav světa, kde moc dělá právo.

Spory v OSN také vedly k tomu, že například **Spojené státy dokázaly zmanipulovat Radu**, aby schválila, pokud můžeme použít tento termín, použití síly zadními vrátky a **vytvořila "koalice ochotných" k útoku na země, na které se USA zaměřily.** Tento termín je samozřejmě eufemismem pro koalici ochotnou **porušovat mezinárodní právo v zájmu Spojených států.** Tato praxe se pro Spojené státy a jejich alianci NATO **stala rutinou od korejské války.** Podkopávala obecný zákaz použití síly a ve skutečnosti umožňovala Spojeným státům napadat a napadat národy podle libosti.

Jak tedy ob stojí ruské tvrzení o legálnosti svých operací na Ukrajině z hlediska mezinárodního práva a jak je srovnatelné s vojenskými operacemi Spojených států?

Abychom na tuto otázku odpověděli, musíme se podívat zpět do historie, do korejské války, protože to je jediná válka mezi USA a NATO, o které Američané tvrdí, že měla právní oporu. Jednalo se **o první z mnoha nezákonných agresivních akcí**, které Spojené státy vedly po druhé světové válce. Američané tvrdí, že jejich "policejní akce", což je jejich eufemismus pro invazi a zničení Koreje a smrt milionů lidí, a útoky na Čínu a pokus o invazi byly v té době legální, a to na základě rozhodnutí Rady bezpečnosti. To je však lež.

Žádné platné schválení této americké agrese proti Koreji a Číně ze strany OSN neexistovalo. USA **zmanipulovaly hlasování** tak, že jejich návrh na schválení vojenských plánů byl Radě bezpečnosti předložen v den, **kdy Rusové nebyli v Radě přítomni.** Hlasování v Radě bezpečnosti vyžaduje kladný hlas **všech stálých členů.** Rusko se hlasování nezúčastnilo, ale Američané přiměli své spojence z NATO, Velkou Británií, Francií a Kuomintangské Číňany, kteří stále drželi místo Číny v OSN, aby i tak hlasovali pro schválení jejich války. **Udělalí, co jim bylo řečeno.** Toto hlasování **nebylo platné a právně nikdy neexistovalo.** Právě na této lsti spočívala jejich agrese.

Byla některá z ostatních amerických válek legální?

Žádná z nich Všechny jsou v rozporu s čl. 2 odst. 4. Seznam je dlouhý. Když jsem tento text psal poprvé, uvedl jsem všechny invaze do zemí, které Američané od té doby provedli, ale kdybych je zde měl vyjmenovat, vydalo by to na tlustou knihu amerických zločinů, **od Koreje po Vietnam, od Kuby po Kongo, od Iráku po Afghánistán, od Latinské Ameriky po Jugoslávii, Sýrii a Libanon.** Ke všem jejich válečným zločinům a agresím je však třeba přidat jeden zločin, **zločin pokrytectví.** Všechny jejich agrese totiž byly vedeny z důvodů nadvlády a vykořisťování zdrojů a národů, kvůli zisku. Nikdy nebylo nabídnuto žádné právní ospravedlnění, protože žádné neexistovalo. Žádná z nich nebyla vedena v sebeobraně, zatímco akce Ruska jednoznačně ano.

Lze říci, že Rusko jednalo v souladu s mezinárodním právem **podle článku 51 Charty OSN** z následujících důvodů;

Za prvé, kyjevský režim s pomocí NATO vedl rozsáhlou ofenzívu proti donbaským republikám s úmyslem je zničit. Intenzivní ostřelování začalo již několik dní před ruským zásahem, ostřelování civilních budov a infrastruktury, což mělo za následek útek desítek tisíc civilistů do Ruska. V tomto období se kyjevský režim

také pokusil zavraždit vůdce republik pomocí bomby umístěné v autě. Rusko nemělo jinou možnost než chránit národy Donbasu, a protože Rada bezpečnosti nemohla nic dělat a EU a NATO podporovaly kyjevskou ofenzívu proti Donbasu, bylo Rusko jedinou zemí, která mohla jednat.

Žádost donbaských republik o vojenskou pomoc také přiměla Rusko vyslat své síly, aby pomohly vytlačit kyjevské síly z území republik.

Za druhé, Rusko samo bylo několikrát napadeno silami kyjevského režimu. Na Krym byli opakovaně vysíláni sabotéři, aby prováděli nájezdy, vraždili úředníky, ničili infrastrukturu. Dokonce přerušili zásobování Krymu vodou, což je zločin proti lidskosti. Jen několik dní před jednáním Ruska napadla kyjevská průzkumná jednotka Rusko, ale byla odhalena a zničena. Rusko mělo podle Carolinské doktríny plné právo jít po útočnicích a zabránit dalším útokům.

Karolinská doktrína vznikla v roce 1837, kdy americké jednotky vtrhly do Kanady, aby pomohly kanadským povstalcům, kteří povstali proti vládě. Američané cestovali do Kanady lodí přes jezero Ontario. Britové pak později vtrhli do státu New York, aby se pomstili a loď pojmenovanou Caroline spálili. V důsledku tohoto incidentu se USA i Británie shodly na tom, že právo národa na sebeobranu spočívá na dvou faktorech:

- 1. Použití síly musí být nezbytné, protože hrozba je bezprostřední, a proto není možné použít mírové alternativy, a,*
- 2. reakce musí být přiměřená hrozbě.*

V tomto případě byla hrozba více než bezprostřední. Byla trvalá a rostoucí. Jedinou účinnou a přiměřenou obrannou reakcí bylo zničení nasazených útočných sil. Mezi tyto síly patří nejen vládní síly kyjevského režimu, ale také nacionalistické, nacistické brigády podporující a stojící v čele kyjevské ofenzívy a veškerá technika NATO, která jim byla k vedení kyjevské ofenzívy dodávána.

Za třetí, hlubší otázkou bylo bezprostřední ohrožení Ruska ze strany NATO, které představuje jeho neustálá expanze na východ, neustálé budování sil a útočné struktury namířené proti Rusku a dokončení amerických raketových systémů v Polsku, Rumunsku a na Ukrajině letos v září, které by pak mohly být použity k jadernému útoku proti Rusku.

Připomínáme, že v posledních několika měsících státy NATO prováděly vojenská cvičení, jejichž součástí byl i nácvik provedení jaderného útoku na Rusko. Připomínáme také, že USA uplatňují politiku jaderné války prvního úderu a nárokuje si právo použít jaderné zbraně kdekoli a kdykoli to uznají za vhodné. Bylo zřejmé, že cvičí útoky, protože to bylo a je jejich záměrem.

Rusko požadovalo, aby Američané tyto systémy stáhli a aby stáhli NATO z východní Evropy. Ti to kategoricky odmítli. Ukrajina hovořila o tom, že si pořídí jaderné zbraně a bude jimi Rusku vyhrožovat. Jejich výroba by trvala dlouho, ale nic nebránilo Američanům, aby jim jaderné zbraně dali pod svou kontrolu, jak to Američané udělali například s Německem.

Rusko mohlo nedělat nic, zachovat mír a přihlížet, jak jsou zbraně určené k jeho zničení instalovány a připraveny k palbě; jinými slovy **spáchat sebevraždu, nebo se mohlo bránit.**

Varovalo USA, že tak učiní, a mělo na to právo, stejné právo, jaké Američané vždy tvrdí, že mají, ale Rusko bylo opět ignorováno. Muselo jednat, jinak mu hrozilo zničení a podrobení.

Vzpomínáme si, že během kubánské krize v roce 1962 Američané hrozili invazí na Kubu a útokem na SSSR, protože na Kubě byly umístěny jaderné rakety, které ji měly chránit před americkou agresí. Prezident Kennedy zavedl precedentsní zásadu, že pokud se národ domnívá, že je ohrožena jeho existence jadernými zbraněmi, má právo preventivně použít sílu na svou ochranu. Rusko jedná na základě stejné zásady.

A konečně, mocnosti NATO se v poslední době opírají o svou falešnou právní doktrínu "**odpovědnosti za ochranu**", kterou si vymyslely **dodatečně,** aby se pokusily **ospravedlnit svou agresi proti Jugoslávii.**

Žádná taková doktrína v mezinárodním právu **neexistuje**, ale přesto si nárokují právo ji používat. Podle nich se uplatňuje v případech, kdy je vojenská akce ospravedlněna, i když je nezákonná, "z legitimních humanitárních důvodů". Byli varováni, že tato falešná doktrína se může obrátit proti nim. Rusko se na ni vůbec neodvolávalo, ale pokud se o ni může NATO opírat při svých agresivních válkách, pak se o ni jistě může opřít i Rusko, aby ospravedlnilo své vojenské akce na obranu Donbasu i sebe sama.

Když vezmeme v úvahu všechny faktory, kterými se řídilo ruské rozhodnutí vyslat své síly na Ukrajinu, je jasné, že z právního hlediska na to měly legální právo, zatímco Spojené státy dodnes pokračují v nezákonné invazi a okupaci Iráku a Sýrie a mediální mocnosti a vlády NATO nic neříkají, protože se na těchto invazích podílejí.

Kdyby Spojené státy a aliance NATO v první řadě dodržovaly mezinárodní právo, jak je stanoveno v Chartě OSN, svět by nebyl v této šlamastyce. To způsobily ony, nikoli Rusko. Odpovědnost je plně na nich a budou za ni souzeny.

Christopher Black is an international criminal lawyer based in Toronto. He is known for a number of high-profile war crimes cases and recently published his novel [Beneath the Clouds](#). He writes essays on international law, politics and world events, especially for the online magazine ["New Eastern Outlook"](#).

*Christopher Black je právník specializující se na mezinárodní trestní právo, který působí v Torontu. Je známý řadou významných případů válečných zločinů a nedávno vydal román *Pod mraky*. Píše eseje o mezinárodním právu, politice a světových událostech, zejména pro internetový časopis "New Eastern Outlook".*